

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У свій сьомий день народження Лума Деван прокинулася рано-вранці.

— Сьогодні особливий день! — вискнула вона, зістрибуючи з ліжка й підстрибуючи ще два з половиною рази. (А мала б підстрибнути тричі, але під час останнього, третього, разу одна нога випадково відмовилася стрибати.)

— СЬОГОДНІ ОСОБЛИВИЙ ДЕНЬ!

А день був і справді особливий, і не тільки тому, що в Луми день народження.

Ні, він був особливим із геть іншої причини. Саме цього дня Лумі обіцяли подарувати цуценя.

Утім... не просто цуценя, як виявилось потім.

Власне, навіть зовсім не цуценя.

Але Лума цього ще не знала.

Якби знала, не витрачала б часу та сил на перебирання й обирання, бо хай як довго Лума чекала, чекала й чекала цього дня, але й досі не була цілком упевнена в тому, яке саме цуценя вибере.

Лума всміхнулася плакатам, які мама почепила їй на стіну.

З плакатів на неї дивилося трійко пухнастих цуценят із центру порятунку тварин «Щасливі лапки».

Спочатку Лума була впевнена, що вибере брунатне цуценятко з темними плямами на спинці. Ця пухнаста дівчинка мала найкращі очі й такий вигляд, ніби їй точно підійде улюблене ім'я Луми — Хлоя.

Але потім Лума побачила сіре цуценя — дівчинку з кучерявою шерстю. Ця собачка

мала наймиліший носик, і вона теж дуже скидалася на Хлою.

А потім Лума передумала й вирішила, що вибере біле цуценя з великими лапатами вухами. (Ця дівчинка була *ще дужче* схожа на Хлою.)

Насправді відтоді, як центр порятунку тварин надіслав їй плакати, Лума щодня змінювала свою думку.

І докладала всіх зусиль, щоб умовити маму, що варто забрати додому всіх *трьох* цуценят.

Лума простягла руку й по черзі погладила носик кожної собачки.

Дівчинка не сумнівалася тільки в одному: сьогодні ввечері, коли вона піде спати, разом із нею засинатиме Хлоя і її серце сповнятиме любов.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

— Сьогодні особливий день! — Лума вбігла до спальні мами й стрибнула на неї. Мама видала дивний звук, трохи схожий на той, що видавали надувні нарукавники, які Лума надівала для плавання, коли з них витискали все повітря.

Лума пхекнула.

Вона збиралася зробити те, чого вже давно не робила й чого, як вона знала, мама дуже не любила.

— Мамо! Мамо! Мамо! — заторохтіла Лума, тицяючи маму в живіт.

Одне мамине око розплющилося й гнівно поглянуло на Луму.

Лума затамувала дух.

А потім розімкнулося інше мамине око, і...

— З днем народження, семирічна Лума! — усміхнулася мама.

Вони спустилися вниз, і там, на маленькому столику у вітальні, на них чекала ціла вежа подарунків у блискучому срібному папері.

— Ого! — засяяла Лума. — Можна я розгорну їх?

— Звичайно ж, розгортай. Сьогодні твій особливий день, — сказала мама.

Закружляв вихор розірваного срібного паперу.

Одне м'яке ліжко для цуценяти!

Красива блискуча шлейка й повідець!

Три іграшки для цуценят!

Дві мисочки для їжі та води!

І, що найкраще, подушка й ковдра, про які мама сказала Лумі, що вони цуценяті *не* знадобляться, і які Лума благала купити.

